2. Barnatímar útvarpsins. Gagnrýni.

2 blöð qto.

„Barnatímar" Útvarpsins. I

Það mun reynast erfitt fleirum en mér ad skilja þá rádstöfun Útvarps-
ráðsins, ad fela þeim manni, sem ad vísu er enn barnad aldri sjálfur
en hefir enga þekkingu á stór, hvad börnum hentar til fræðslu eda gamans,
ad ráda stór, hvad hann ber á bordfyrir landsins börn í Útvarps-
efni stór sem þeim er sér sakleg atlad.

Hvada erindi á það til barna ad segja þeim frá villimönnum og mann-
ætum er þyki steikt barnakjöt (!) svo gómsætur og lostætur matur, ad
vatu komi í munn þeirra sér hverju sinni þá, er þeir ögi von á stór lík-
um kræsingum – „steiktu barnakjöti"? Hafa börnin nokkra skemmtun
af ad heyra þannig gjörðan stvætting! Er ekki völ á neinn öðru betra
fyrir þau ad heyra í hinum svonefndu „Barnatímum Útvarpsins"?
Getur það verid, ad háskóla kennari í gudfræði rádi vali efnis þess
og sagna, sem þar er flutt, eda er það ad eins unglingur, sem ekkert
hefir til brunns ad bera: þessu efni annad en það, ad láta börnin heyra
hversu hann er gar í máli og gjörsneiddur öllum þýdleik og áheyri
gum frá sagnar hæfileikum, þótt hann sé hinsvegar vel sæmilegur þulur,
og það liggi betur fyrir honum – eins og í sögum þeim er hann ees fyrir börnin,
– ad segja frá manndráþum Hitlers og stríðsglæþum, barnamordum og
pyndingum á saklausu fólki, er ekki fær ad flýja undan alheims mord-
vargi veraldarinnar og vikapiltum hans?

Barnatími Útvarpsins 29. oktober 1944 sýndi, ad svo var. En börnunum
var ekki skemmt med honum: þau vildu ekki heyra þennan óstverra, frennur
en væri það gargaraleg lesin Útvarpssaga, med ómontum látleysi þó, eda hvad?

Barnatímar útvarpsins. II.

Þá var „Barnatími útvarpsins", 26. nóv. hvorki til mikellar skemmtunar né gagns fyrir börn. Þar var sögð saga ein um kaupstaðardreng, er komið hafði verið fyrir til dvalar á sveitaheimili. Þar fer svo illa um hann, að hann strýkur úr vistumi og er sagan leiðbeinandi mjög um það, hvernig hann á að fara að stór að stjúka á stolnu krossi. Honum eru valin hin verstu krakyrði og honum er hótað illu einu: m. a. er hann ávalt ávarpaður og titlaður „strák-óhræsisskömmum" letingi og óþokki hinn mesti. Hann er eltur, og þegar hann næst fer hann yfirlið, en loks kemst hann þó heim fyrir at-beina manns þess, er sendur var til þess að réða hann upp og ná honum. Lýsingin á þessu er svo ljót, að mann hryllir við, en hún er um leið rækilegbendingum það, hvernig börn eigi að hegða sér, vera hortug og óhlýðin, hin ir fullorðnu skuli hegða sér gagnvart börnum. Sagan er ekki til þess fallin, að hvetja menn til þess að koma börnum á sveit og hún er ósanngjörn gagnvart flestra sveitabenda og kvenna þeirra. Hún er ósönn! Hún vekur hatur, illvilja og tortryggni og verður stór eigi séð, hvert er indi hún á til saklausra barna, svo illmúrud sem hún er, ósönn og fjarri stór að hafa nokkra fegurð að geyma. Hefir guðfræðisprófessorinn ráðið valinu á sögunni? Eða skrifstofustjóri Útvarpsins, sem talinn er rádrúkur nyög og eigi við eina fjölina feldur sé eittbvað undir hann lagt með það, hvai lesa megi eða eigi megi lesa í Útvarpssalnum, einkum fyrir börnin.

Útvarpshlustandi